

— Хванахъ. Срѣднощъ дойде единъ голѣмъ шаренъ конь. Хванахъ го съ пояса. Даде дума, че нѣма вече да влиза въ нивата, и азъ го пустнахъ.

— По-малко се хвали! — рекли братята. — Ти да видишъ такъвъ конь, ще бѣгашъ три дни надалече!

Главчо нищо не имъ казалъ. Легналъ си и заспалъ.

Наскоро царьтъ разгласилъ по цѣлото царство, да се събератъ въ столицата всички хора: и богати и бедни, и прости и учени, и селяни и граждани, и мъже и жени. Три дни веселба ще се веселятъ. Всѣки момъкъ, който има коне, да избере най-хубавия и съ него да се яви. Ще има надпрепускане. Който надмине всички, той ще да се ожени за царската дъщеря.

Тръгнали братята на Главча да погледатъ веселбата въ столицата. Главчо имъ се помолилъ:

— Вземете и мене. И азъ искамъ да видя какво става въ столицата.

Братята му се присмѣли:

— И безъ тебе ще мине. Ще дойдешъ тамъ за смѣхъ на хората!

Главчо си примълчалъ. Кога-

то заминали братята му, той нарамилъ торбичката и отишелъ въ гората. Свирналъ три пѣти и извикалъ:

— Вихрогоне, ела тука!

Тозчасъ коньтъ дотърчалъ и рекълъ:

— Влѣзъ сега въ дѣсното ми ухо и излѣзъ презъ лѣвото!

Главчо направилъ каквото му рекълъ коньтъ. Като излѣзълъ презъ лѣвото ухо, той станалъ хубавъ като слънце. Яхналъ коня и се озовалъ въ столицата. Спрѣлъ се на широкия мегданъ и погледналъ наоколо. Хора, хора, — яйце да хвърлишъ нѣма къде да падне. И коне — единъ отъ други по-хубави. Но като неговия други нѣмало. Царската дъщеря гледала отъ чердака на палата.

По едно време царскиятъ глашатай извикалъ:

— Хайде, които ще се надпрепускатъ, нека дойдатъ предъ палата! Хайде-е!

Хората се струпали предъ палата. Дошелъ и Главчо. Всички обърнали очи къмъ него. Такъвъ снаженъ юнакъ и такъвъ хубавъ конь никой не билъ виждалъ.

Главчо плесналъ съ камшика и викналъ:

— Който желае, нека излѣзе да се надпрепускаме!